

Nadal: 31 de Desembre

Text de l'Evangeli (Jn 1,1-18): Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu. Ell estava amb Déu al principi. Per Ell tot ha vingut a l'existència, i res no hi ha vingut sense Ell. En Ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes. La llum resplendeix en la foscor, i la foscor no ha pogut ofegar-la.

Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués. Ell no era la llum, venia solament a donar-ne testimoni.

Existia el qui és la llum veritable, el qui ve al món i il·lumina tots els homes. Era present en el món, que per Ell ha vingut a l'existència, i el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu. No han nascut per descendència de sang, ni d'un desig carnal, ni d'un voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria, glòria que ha rebut com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

Joan dóna testimoni d'Ell quan proclama: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi em passa al davant, perquè, abans que jo, ell ja existia». De la seva plenitud, tots nosaltres n'hem rebut gràcia rere gràcia. La Llei fou donada per Moisès, però la gràcia i la veritat han vingut per Jesucrist. A Déu, ningú no l'ha vist mai: el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.

«El qui és la Paraula s'ha fet home»

Mn. David COMPTE i Verdaguer
(Manlleu, Barcelona, Espanya)

Avui és l'últim dia de l'any. Sovint un aiguabarreig de sentiments —fins i tot contradictoris— xiuxiuegen en els nostres cors durant aquesta data. Talment com si una mostra dels diferents moments viscuts i d'aquells que hauríem volgut viure es fessin presents en la nostra memòria. L'Evangeli d'avui ens pot ajudar a decantar-los, per tal de començar el nou any amb empena.

«La Paraula era amb Déu (...). Per Ell tot ha vingut a l'existència» (Jn 1,1.3). A l'hora de fer el balanç de l'any, cal tenir present que cada dia viscut és un do rebut. Per això, sigui quin sigui l'aprofitament que n'hàgim fet, avui cal que agraim cada minut de l'any.

El do de la vida, però, no és complert. Estem necessitats. Per això, l'Evangeli d'avui ens dóna una paraula clau: “acollir”. «El qui és la Paraula es va fer home» (Jn 1,14). Acollir Déu mateix! Déu, en fer-se home, es posa al nostre abast. “Acollir” vol dir obrir-li les nostres portes, deixar que entri en les nostres vides, en els nostres projectes, en aquells actes que omplen els nostres dies. Fins a quin punt hem acollit Déu i l'hem deixa't entrar en nosaltres?

«En venir al món, il·lumina tots els homes» (Jn 1,9). Acollir Jesús vol dir deixar-se qüestionar per Ell. Deixar que els seus criteris donin llum tant als nostres pensaments més íntims com a la nostra actuació social i laboral. Que els nostres fets s'adiguin amb els seus!

«I la Vida era la Llum» (Jn 1,4). La fe, però, és més que uns criteris. És la nostra vida empeltada a la Vida. No és només esforç —que també—. És, sobretot, do i gràcia. Vida rebuda en el si de l'Església, sobretot mitjançant els sagraments. Quin lloc tenen en la meva vida cristiana?

«Als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu» (Jn 1,12). Tot un projecte apassionant per l'any que estem a punt d'encetar!